

Article XXII. Dispensa de legalització i autenticació.

Els documents, els expedients o les proves transmesos o rebuts per les autoritats centrals, en aplicació d'aquest Tractat, estan exempts de totes les formalitats de legalització i autenticació; excepte el que estipula l'article VIII.

Article XXIII. Despeses generades per l'execució de la petició.

1. L'Estat requerit ha d'assumir el cost de l'execució de la petició d'assistència, exceptuant les següents despeses, que han de ser assumides per l'Estat requeridor:

a) Les despeses associades amb el transport de qualsevol persona cap al territori o des del territori de l'Estat requerit a sol·licitud de l'Estat requeridor i qualsevol despesa que s'hagi de pagar a l'esmentada persona mentre estigui a l'Estat requeridor o requerit d'acord amb una petició segons els articles VII, XIV o XVII d'aquest Tractat;

b) les despeses i els honoraris d'experts a l'Estat requerit o a l'Estat requeridor, i

c) les despeses de traducció, interpretació i transcripció.

2. Si es considera que l'execució de la petició requereix despeses de naturalesa extraordinària, les parts contractants s'han de consultar a fi de determinar els termes i les condicions sota els quals es pot brindar l'assistència sol·licitada.

TÍTOL IV**Disposicions finals****Article XXIV. Un altre tipus d'assistència.**

Aquest Tractat no ha de derogar les obligacions que subsisteixin entre les parts contractants, ja sigui de conformitat amb altres tractats, convenis o altres, ni impedir a les parts contractants brindar-se o continuar brindant-se assistència mútua de conformitat amb altres tractats, convenis o d'altres.

Article XXV. Consultes.

Les parts contractants s'han de consultar oportunament a sol·licitud de qualsevol d'elles, en relació amb la interpretació i l'aplicació d'aquest Tractat.

Article XXVI. Entrada en vigor i denúncia.

1. Aquest Tractat ha d'entrar en vigor en la data en què les parts contractants s'hagin notificat mútuament que han complert les seves exigències legals.

2. Aquest Tractat s'ha d'aplicar a qualsevol petició presentada després d'entrar en vigor encara que els actes o les omissions del cas hagin tingut lloc abans de la data esmentada.

3. Qualsevol de les parts contractants pot denunciar aquest Tractat. La denúncia s'ha de fer efectiva un any després de la data en què aquesta sigui notificada a l'altra part contractant.

Per donar-ne fe, els infrascrits, degudament autoritzats pels seus governs respectius, han subscrit aquest Tractat.

Fet a Madrid, el dia vuit de novembre de dos mil, per duplicat, en idioma espanyol; tots dos textos són

igualmente auténticos.—Pel Regne d'Espanya A. R., Josep Piqué i Camps.—Per la República del Perú, Fernando de Trazegnies Granda.

Aquest Tractat va entrar en vigor el 12 de desembre de 2001, data de l'última notificació entre les parts en què es comunicaven el compliment dels requisits legals respectius, segons estableix l'article XXVI.1.

Es fa públic per a coneixement general.
Madrid, 15 de febrer de 2002.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

**MINISTERI D'AGRICULTURA,
PESCA I ALIMENTACIÓ**

4220 REIAL DECRET 196/2002, de 15 de febrer, pel qual es regula l'establiment de reserves de drets de plantació de vinya. («BOE» 53, de 2-3-2002.)

El Reglament (CE) 1493/1999, del Consell, de 17 de maig, pel qual s'estableix l'organització comuna del mercat vitivinícola, i el Reglament (CE) 1227/2000, de la Comissió, de 31 de maig, pel qual es fixen les seves normes d'aplicació pel que fa al potencial de producció, possibiliten la creació pels Estats membres de reserves nacionals o regionals amb l'objectiu de millorar la gestió del potencial vitícola, sempre que l'inventari vitícola del territori a què es refereix la reserva estigui executat.

Realitzat l'inventari de potencial vitícola a tot el territori nacional i, per tant, complert el requisit comunitari, aquest Reial decret recull el conjunt de disposicions per les quals es crea la Reserva Nacional, així com les altres que es consideren indispensables per a la posterior creació, per les respectives comunitats autònomes, de les reserves regionals.

S'estableixen els drets de plantació que tenen entrada a la Reserva Nacional, així com el procediment per transmetre'ls a les diferents reserves regionals. Respecte d'aquestes, és la comunitat autònoma corresponent la que ha d'elaborar la normativa que reguli l'entrada i la sortida de drets a la seva reserva.

En l'elaboració d'aquest Reial decret han estat consultats les comunitats autònomes i els sectors afectats. També s'ha elevat a consulta de la Conferència Sectorial d'Agricultura i Desenvolupament Rural.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara del que preveu l'article 149.1.13a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

En virtut d'això, a proposta del ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 15 de febrer de 2002,

DISPOSO:

Article 1. Reserva Nacional de drets de plantació de vinya.

1. Es crea la Reserva Nacional de drets de plantació de vinya al Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació

per tal de permetre a l'Administració General de l'Estat l'assignació o reassignació de drets de plantació de vinya a les regions que, amb criteris objectius, justifiquin que més els necessiten.

2. A la Reserva Nacional s'hi incorporen els drets de plantació següents:

a) Els drets de plantació que procedeixin de les reserves de les comunitats autònomes després de ser-hi durant tres campanyes sense haver-se utilitzat. A aquests efectes els drets de plantació han d'estar identificats per la campanya en la qual ha tingut lloc la seva entrada a la reserva.

La sortida de drets de plantació d'una reserva s'efectua per ordre cronològic d'entrada.

b) Els drets de replantació i de nova plantació el període de vigència dels quals hagi caducat i provinquin d'una comunitat autònoma que no hagi constituït reserva regional. L'assignació posterior d'aquests drets per la Reserva Nacional, durant les tres campanyes immediatament següents, és de disposició exclusiva de la comunitat autònoma d'origen.

c) Els drets que preveuen els apartats 4 i 5 de l'article 2, en la part que correspongui a una comunitat autònoma que no hagi constituït una reserva regional. Aquests drets tenen el tractament que preveu el paràgraf b).

d) Els drets generats partint del paràgraf c) de l'apartat 3 de l'article 2 del Reglament (CE) 1493/1999, el seguiment dels quals s'efectua de manera diferenciada.

e) Els nous drets de plantació que en el futur puguin ser concedits per la Unió Europea respectant les condicions que prevegin les seves normes d'adjudicació.

3. Els drets de plantació de vinya atribuïts a la Reserva Nacional, llevat dels que preveuen els paràgrafs c), d) i e) de l'apartat 2, es transformen en hectolitres en funció dels rendiments mitjans de les províncies de procedència, expressats en hectolitres per hectàrea. Amb aquesta finalitat s'ha de tenir en compte el que disposa el segon paràgraf de l'apartat 2 de l'article 5 del Reial decret 1472/2000, de 4 d'agost, pel qual es regula el potencial de producció vitícola.

Article 2. *Reserves regionals.*

1. Les comunitats autònomes poden constituir reserves de drets de plantació de vinya en l'àmbit del seu territori a fi de facilitar la gestió del potencial vitícola i evitar-ne la pèrdua. Les transmissions de drets a través de la reserva han de respectar els principis que recull el Reglament (CE) 1493/1999 pel que fa a manteniment del potencial productiu.

2. Els drets de replantació transferits entre comunitats autònomes que no siguin utilitzats en les dues campanyes següents a la seva aprovació pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació entren automàticament a la reserva de la comunitat autònoma de destinació o, si s'escau, a la Reserva Nacional.

3. Els drets de plantació no exercits dins del seu període de vigència per causes no imputables al titular passen a la reserva regional o, si s'escau, a la Nacional. Això no obstant, una vegada finalitzada la causa que va motivar la impossibilitat de l'exercici del dret de plantació, els drets corresponents s'assignen, sense cap contraprestació econòmica, al titular d'origen.

4. En els casos de regularització de superfícies en les quals el viticultor cobreixi la superfície que s'ha de regularitzar amb el 150 per 100 dels drets i aquests provinquin d'una comunitat autònoma diferent, les dues

terceres parts d'aquests drets es destinen a compensar els drets que al seu dia no es van aportar per a la parcel·la que s'ha de regularitzar i la resta es distribueix a parts iguals entre les comunitats autònomes cedent i adquirent.

5. Els drets de plantació que estiguin en les condicions que determina l'article 25 del Reglament (CE) 1227/2000 queden en suspens fins a la creació de la reserva regional.

Article 3. *Adjudicació de drets.*

1. En l'adjudicació de drets de plantació s'han de tenir en compte, entre altres, els criteris de prioritats següents:

a) Les peticions que es realitzin a fi de regularitzar plantacions.

b) Joves agricultors que, d'acord amb el que estableix l'apartat 7 de l'article 2 de la Llei 19/1995, de 4 de juliol, de modernització de les explotacions agràries, estiguin donats d'alta en el règim especial agrari de la Seguretat Social en el moment de la presentació de la sol·licitud. Aquesta adjudicació pot ser sense contrapartida financera en els casos de joves agricultors que s'estableixin per primera vegada en l'activitat agrària.

c) Agricultors titulars d'explotacions agràries prioritàries.

d) Agricultors a títol principal.

2. Els sol·licitants de drets no han d'haver estat beneficiaris de la prima per abandonament definitiu ni haver cedit drets de replantació almenys en les últimes cinc campanyes.

Les comunitats autònomes poden establir altres criteris d'exclusió addicionals per a la concessió de drets provinents de les seves reserves.

3. Els drets de plantació assignats als viticultors procedents d'una reserva no poden ser objecte de transferència.

Article 4. *Assignació de drets de la Reserva Nacional a les reserves regionals.*

1. Periòdicament, els drets de la Reserva Nacional, exclosos els que transitòriament hagin de cobrir determinats terminis, s'assignen a les comunitats autònomes segons els criteris que recull l'article 2 del Reial decret 1472/2000. En cas que es consideri convenient, es pot utilitzar com a criteri prioritari d'assignació la satisfacció de les necessitats de drets derivats dels processos de regularització.

2. En el cas que una determinada comunitat autònoma no constitueixi reserva regional, l'ús que aquesta faci dels drets que se li assignin s'ha d'acomodar a les condicions i els requisits que estableixen l'apartat 3 de l'article 2 i els apartats 1, 2 i 3 de l'article 3 d'aquest Reial decret.

Article 5. *Preu dels drets per regularitzar superfícies.*

Per determinar el preu dels drets de la reserva que es destinin a regularitzar superfícies de vinya, es té en compte la taula de rendiments provincials que s'estableix en virtut del segon paràgraf de l'apartat 2 de l'article 5 del Reial decret 1472/2000. Com a mínim, la quantitat que ha de pagar el productor a la reserva per cada hectàrea de vinya que ha de regularitzar, en concepte del 150 per 100 del preu a què fa referència el paràgraf a) de l'apartat 6 de l'article 2 del Reglament (CE) 1493/1999, la determina el resultat de multiplicar la

xifra de 900 euros pel quocient que resulti de dividir el rendiment mitjà de la província on estigui la parcel·la que s'ha de regularitzar pel de la província que a la taula tingui el rendiment nacional més baix.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

Aquest Reial decret té caràcter de normativa bàsica de conformitat amb el que estableix l'article 149.1.13a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

Disposició final segona. *Habilitació normativa.*

Es faculta el ministre d'Agricultura, Pesca i Alimentació per adoptar, en l'àmbit de les seves competències, les mesures necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquest Reial decret, així com per a l'adaptació a les modificacions introduïdes per la normativa comunitària.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 15 de febrer de 2002.

JUAN CARLOS R.

El ministre d'Agricultura, Pesca
i Alimentació,
MIGUEL ARIAS CAÑETE

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

4221 REIAL DECRET 236/2002, d'1 de març, pel qual s'estableix l'hora d'estiu. («BOE» 53, de 2-3-2002.)

Es dicta aquest Reial decret amb la finalitat d'incorporar a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 2000/84/CE, de 19 de gener de 2001, del Parlament Europeu i del Consell, relativa a les disposicions sobre l'hora d'estiu. Aquesta Directiva, aplicable amb caràcter indefinit a partir de l'any 2002, introdueix un sistema de determinació anual de la data i l'hora de començament i final del període de l'hora d'estiu.

La decisió d'avançar l'hora oficial pel temps d'una hora durant els mesos amb més quantitat d'hores de llum s'ha adoptat a Espanya i en altres països des de les primeres dècades del segle XX.

A Espanya, la primera norma publicada amb aquest contingut va ser el Reial decret de 3 d'abril de 1918, pel qual s'avançava l'hora oficial «com a mitjà d'aconseguir l'estalvi de carbó». En els anys posteriors es va adoptar l'hora d'estiu mitjançant ordres de la Presidència del Consell de Ministres de vigència anual, però amb una freqüència irregular i intermitent, fins que en el període comprès entre 1950 i 1973 la pràctica va ser abandonada per complet.

La recuperació del costum de l'avanç horari va tenir lloc el 1974, amb caràcter general a Europa. Es va adoptar de forma dràstica i urgent davant de la crisi del petroli sobrevinguda aquell any. Des de llavors fins al 1984, una ordre anual de la Presidència del Govern establia l'hora d'estiu ininterrompudament, i de forma coordinada

amb els altres països europeus, però amb absoluta autonomia normativa respecte a aquests.

Una vegada produït l'ingrés d'Espanya a les Comunitats Europees, l'hora d'estiu s'ha establert regularment al nostre país mitjançant la transposició de les directives europees en aquesta matèria.

En la perspectiva europea, les directives sobre l'hora d'estiu s'han dictat des de 1980, amb l'objectiu d'harmonitzar progressivament les dates d'inici i final del període d'avanç horari, que els llavors estats membres realitzaven de manera descoordinada. La mesura pretenia suprimir els obstacles a la lliure circulació de béns, serveis i persones a què podrien donar lloc disposicions nacionals divergents sobre l'hora d'estiu.

Des de 1981 fins a 2001, ambdós inclusivament, l'hora d'estiu ha estat aplicada a través de vuit directives. La primera va aconseguir harmonitzar en tots els estats membres només la data d'inici de l'hora d'estiu. Les directives segona a sisena van afegir una data d'acabament per a aquest període d'avanç horari, però en dues versions: una per a Irlanda i el Regne Unit (l'últim diumenge d'octubre) i una altra per als estats membres continentals (que ho feien l'últim diumenge de setembre). L'harmonització completa del calendari es va aconseguir amb les directives setena i vuitena, aplicables des de 1995 fins a 2001, inclusivament, en virtut de les quals es va establir l'últim diumenge d'octubre com a data comuna per a l'acabament de l'hora d'estiu.

Tanmateix, aquestes vuit directives anteriors tenien una qualitat comuna: que es dictaven per a un o diversos anys determinats. Totes es limitaven a contenir una taula amb el calendari de dates de principi i final del període horari estiuenc aplicables a cada un dels anys afectats per la Directiva corresponent.

En canvi, la nova Directiva 2000/84/CE, de 19 de gener de 2001, del Parlament Europeu i del Consell, no assenyala un termini definit per a la seva vigència, ni inclou en l'articulat una nova taula amb el calendari de dates de canvi horari aplicables a uns anys concrets; sinó que l'esmentat mecanisme tradicional se substitueix per una norma d'enunciat genèric, en virtut de la qual, des de l'any 2002 en endavant, l'inici del període de l'hora d'estiu és l'últim diumenge de març, i el final té lloc l'últim diumenge d'octubre; en els dos casos a la una de la matinada, hora de temps universal. La fórmula ja és l'aplicada en anys anteriors; la novetat rau en el fet que ara la fórmula queda integrada a la norma. Com que aquest nou contingut confereix a la Directiva una entitat, un abast i una eficàcia superiors a les anteriors directives (la incorporació de les quals a l'ordenament espanyol sempre s'havia fet per una ordre del Ministeri de la Presidència) ha semblat convenient elevar a reial decret el rang de la norma de transposició.

Així doncs, una vegada aconseguida l'harmonització en els continguts de l'hora d'estiu, les Comunitats Europees dicten la nova Directiva 2000/84/CE, amb vocació de permanència, de manera que tots els ciutadans i totes les institucions privades i públiques de la Unió puguin conèixer anticipadament les dates del canvi horari anual i planificar la seva activitat sense necessitat d'esperar cap norma futura, mentre l'ara aprovada estigui en vigor.

En els treballs per incorporar la Directiva a l'ordenament espanyol s'ha tingut present, a més de la novetat ressenyada, la necessitat de claredat en una norma de tanta repercussió ciutadana.

Per determinar el moment dels canvis d'hora, s'ha tingut en compte el fet que a Espanya hi ha dues hores oficials, una per a la Península i l'arxipèlag balear i una altra per a l'arxipèlag canari. El Reial decret recull aquesta circumstància, a fi de garantir que el canvi horari s'efectua en el mateix instant a tot el territori nacional; al seu torn, això contribueix a preservar la simultaneïtat del canvi en el conjunt dels països de la Unió Europea.